

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **Mgr. R. S.**

insolvenční správce úpadce VDI Meta – výrobní družstvo invalidů

sídlem 1. máje 670/129, Vítkovice, 703 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016 č. j. 48067/16/5300-21441-703172,
ve věci daně z přidané hodnoty

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Ostravě č. 3703-4123761/0710, pod variabilním symbolem VS 2239000117, částku 3 000 Kč na soudním poplatku do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 1. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016 č. j. 48067/16/5300-21441-703172 (dále „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“), platební výměr č. j. 1762410/16/3201-51522-809407, kterým byla žalobci za období leden 2016 vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 87 665 Kč.
2. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Dne 27. 1. 2015 byl žalobce usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. KSOS 37 INS 31576/2014-A33 ustanoven insolvenčním správcem dlužníka VDI Meta – výrobní družstvo invalidů (dále jen „dlužník“), téhož dne byl zjištěn úpadek dlužníka a prohlášen konkurs na jeho majetek. Správce daně ve shora specifikovaném platební výměru vytkl dlužníkovi, že neprovedl opravu výše daně na vstupu podle § 44 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) snížením daně na vstupu o částku opravenou věřitelem VIDARON a. s., podle opravných daňových dokladů, doručených dlužníkovi v lednu 2016, které se týkaly zdanitelných plnění uskutečněných v období listopad 2013 až únor 2014. Podle žalobce má daňový subjekt povinnost provést opravu výše daně na vstupu pouze ve vztahu k opravám výše daně na výstupu u věřitele, který postupoval v souladu s § 44 odstavec 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Věřitel VIDARON a. s. však provedl opravu výše daně na výstupu neoprávněně, neboť nebyla splněna podmínka vzniku pohledávky šest měsíců před rozhodnutím o úpadku, v případě žalobce tedy v době od 27. 7. 2014 do 26. 1. 2015; žalobce k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 10. prosince 2014 č. j. 9 Afs 170/2014 - 42. Žalovaný přesto předmětný platební výměr potvrdil napadeným rozhodnutím, ve kterém se ztotožnil s nesprávným právním názorem správce daně, že předmětné ustanovením se vztahuje na pohledávky vzniklé šest a více měsíců před rozhodnutím o úpadku. S tímto výkladem žalobce nesouhlasí, a proto navrhl zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňového.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že z hlediska gramatického, historického a teologického zákonodárce zamýšlel postihnout předmětným ustanovením § 44 odstavec 1 zákona o dani z přidané hodnoty

období šest a více měsíců před rozhodnutím o úpadku (tedy období 7, 8, 9 měsíců a více). Žalovanému je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterého se žalobce dovolává, nicméně s ním nesouhlasí a má za to, že výklad, přijatý Nejvyšším správním soudem, je nezákonný, a z důvodu vadné argumentace není závazný.

4. Rozsudkem ze dne 7. 5. 2018, č. j. 22 Af 1/2017 – 18 zdejší soud rozhodl v souzené věci tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že mezi účastníky je sporný výklad lhůty vyplývající z § 44 odst. 5 ve spojení s odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, konkrétně výklad části ustanovení „...*pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku.*“ konstatoval, že touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014 – 42, ve kterém se vypořádal se všemi argumenty, na kterých nyní žalovaný napadené rozhodnutí vystavěl. Časový limit pro možnost provést opravu daně na výstupu vyplývající z předmětného ustanovení počíná běžet rozhodnutím o úpadku a končí uplynutím šesti měsíců od rozhodnutí o úpadku zpětně. U pohledávek, které do tohoto časového limitu spadají, tedy vznikly v době nula až šest měsíců před rozhodnutím o úpadku, lze provést opravu. Krajský soud neshledal důvody, pro které by se měl od závěrů uvedených v citovaném rozsudku odchýlit.
5. Proti řečenému rozsudku zdejšího soudu podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, o které tento rozhodl rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Afs 194/2018 – 29 tak, že výše jmenovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž jej zavázal svým právním názorem ohledně mezi stranami sporného výkladu ustanovení § 44 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Ten zní, že řečené ustanovení: „*je nutno vykládat tak, že oprávnění plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcovi vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň, provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky se vztahuje na pohledávky, které vznikly z tohoto plnění v období končícím 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku. Nevztahuje se naopak na pohledávky vzniklé z tohoto plnění později než 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku.*“ Tímto názorem byl beze zbytku překonán právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve svrchu citovaném rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014 – 42.
6. Podle ustanovení § 110 odst. 4 z. č. 150/2002 Sb., soudního řádku správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“): „*Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“
7. Vzhledem ke skutečnosti, že mezi účastníky nejsou sporné ostatní podmínky, za kterých byl věřitel oprávněn provést opravu výše daně na výstupu a jedinou spornou otázkou je výklad výše řečeného časového limitu, vede změna právního názoru Nejvyššího správního soudu i ke změně rozhodnutí soudu zdejšího. Dle nového výkladu Nejvyššího správního soudu totiž pohledávkami, pro které má věřitel možnost provést opravu daně na výstupu podle § 44 odst. 7 zákona o dani z přidané hodnoty jsou v posuzovaném případě ty vzniklé před 27. 7. 2014. Pohledávky, u kterých věřitel VIDARON a. s. provedl opravu výše daně na výstupu, vznikly v období listopad 2013 až únor 2014. Všechny tedy vznikly v rámci novým výkladem určeného období. Věřitel pak postupoval ve shodě s § 44 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a žalobci tak vznikla povinnost snížit svoji daň na vstupu

o částky opravené věřitelem. Dodatečné daňové výměry správce daně a rozhodnutí žalovaného jsou proto zákonné, žaloba je tedy nedůvodná a krajský soud ji tak v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

8. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému však dle obsahu správního spisu žádné náklady nevznikly a nebylo tedy náhradu čeho mu přiznat. Procesně neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů nemá. Soud tedy o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
9. Ve shodě s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Afs 135/2018 – 71 pak soud zavázal žalobce k zaplacení částky ve výši soudního poplatku z podané žaloby, neboť ustanovení § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, který od placení soudního poplatku osvobozuje insolvenčního správce, se v řízení před správními soudy nepoužije. Soud tedy o této povinnosti rozhodl výrokem III. tohoto rozsudku. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možností žalobce.

Poučení:

Proti výroku I. a II. tohoto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Proti výroku III. tohoto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. listopadu 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu